

Sygn. akt: I C 186/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

G., dnia 29 listopada 2016r

Sąd Rejonowy w Gdyni, I Wydział Cywilny

Przewodniczący: SSR Małgorzata Nowicka - Midziak

Protokolant: Y. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 listopada 2016r

sprawy z powództwa M. P.

przeciwko I. S.

o zapłatę

.

1. umarza postępowanie w sprawie co do kwoty 2500 zł. (dwa tysiące pięćset złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 28.05 2015r do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1500 zł. (jeden tysiąc pięćset złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 29 listopada 2016r do dnia zapłaty;
3. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
4. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 405 zł. (czteryście pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
5. nakazuje ściągnięcie od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 1545,70 zł. (jeden tysiąc pięćset czterdzieści pięć złotych siedemdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów opinii biegłego;
6. nakazuje ściągnięcie od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 162,44 zł. (sto sześćdziesiąt dwa złote czterdzieści cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów opinii biegłego.

Sygnatura akt I C 186/15

UZASADNIENIE

Powód M. P. wniósł pozew przeciwko I. S., prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...), domagając się od pozwanej zapłaty kwoty 5.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia otrzymania odpisu pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że pozwana jest zarządcą nieruchomości w G. przy ul. (...). Powód wskazał, że w dniu 23 marca 2013r. około godziny 10.30 syn powoda T. P. (1), użytkownik samochodu powoda marki M. (...) nr rej. (...), odkrył, że samochód został uszkodzony. Samochód był zaparkowany przy budynku przy ul. (...) w G., a uszkodził go śnieg, który spadł z dachu tego budynku w nocy, uszkodzeniu uległa pokrywa silnika. T. P. (1) zgłosił to zdarzenie telefonicznie Straży Miejskiej, patrol przyjechał i pouczył T. P. (1), żeby sporządził dokumentację fotograficzną samochodu oraz zwisających zwałów śniegu na budynku, co też uczynił. Powód podał, że w dniu 29 marca 2013r. złożył wniosek o wypłatę odszkodowania do E. Hestia. Ubezpieczyciel stwierdził szkodę całkowitą, lecz odmówił wypłaty odszkodowania, ponieważ Wspólnota Mieszkaniowa w G. przy ul. (...), którą ubezpieczał, wskazała,

że dbanie o stan techniczny części wspólnych budynku pozostaje w gestii pozwanej. Zarządca odmówiła przyjęcia odpowiedzialności odszkodowawczej. Powód wniosł o zasądzenie należności na podstawie art. 415 k.c. w zw. z art. 429 k.c. i art. 61 ustawy z dnia 7 lipca 1994r. Prawo budowlane.

(pozew k. 2-5)

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa i o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu, w tym zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwana wniosła również o wezwanie do udziału w sprawie (...) S.A. z siedzibą w S. w charakterze interwenienta ubocznego.

Pozwana wskazała, że powód nie udowodnił roszczenia co do zasady i co do wysokości. Pozwana twierdziła, że w dacie zdarzenia była bardzo niska temperatura tj. kilkanaście stopni poniżej zera, a z zasad doświadczenia życiowego wynika, że w takiej temperaturze nie dochodzi do spadania kawałków śniegu i lodu z dachu. Podała, że do zdarzenia miało dojść na podwórzu przynależnym do Wspólnoty Mieszkaniowej A. 6, na którym obowiązuje zakaz parkowania dla osób innych niż mieszkańcy osiedla, a powód pozostawiając samochód w miejscu do którego nie był uprawniony, przyczynił się do powstania szkody. Pozwana podniosła, że należycie wykonuje swoje obowiązki, więc nie jest odpowiedzialna za powstanie szkody wskazanej przez powoda. Nadto zakwestionowała wskazaną przez powoda wartość szkody.

(odpowiedź na pozew k. 45-47)

(...) S.A. w S. nie przystąpiło do udziału w sprawie.

(zarządzenie k. 70V i zpo k. 74 akt)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Umową użyczenia z dnia 1 stycznia 2011r. powód M. P. oddał w bezpłatne używanie swojemu synowi T. P. (1), zamieszkałemu w G. przy ul. (...), samochód marki M. (...), rok produkcji 1986, nr rejestracyjny (...) na okres od dnia 1 stycznia 2011r. do dnia 31 grudnia 2015r.

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o umowę z dnia 1 stycznia 2011r k. 5 akt, przesłuchanie powoda płyta CD k. 95)

Wspólnota Mieszkaniowa w G. przy ul. (...) zleciła pozwanej I. S., prowadzącej działalność gospodarczą w zakresie zarządzania nieruchomościami, pod nazwą I. D. (...), zarząd nieruchomością przy ul. (...) w G., który obejmuje również utrzymywanie w należyтым porządku pomieszczeń i urządzeń budynku służących do wspólnego użytku właścicieli lokali, dachu, terenu nieruchomości i chodnika przed nieruchomością.

(okoliczność niesporna ustalona w oparciu o: umowę o zarządzanie nieruchomością wspólną z dnia 30 marca 2012r k. 56-60, w szczególności § 3 pkt. 4 umowy)

W dniu 22 marca 2013r. T. P. (1) zaparkował przedmiotowy samochód marki M. nr rej. (...) na podwórzu przed budynkiem przy ul. (...) w G.. W dniu 23 marca 2013r. w godzinach porannych T. P. (1) zobaczył, że na pokrywie komory silnika tego pojazdu zalega śnieg. Po zrzuceniu części śniegu za pomocą miotłki T. P. (1) zauważył, że na środku pokrywy silnika znajduje się wgniecenie. W trakcie odśnieżania T. P. (2) wykonał zdjęcia przedstawiające uszkodzenia pojazdu. Powyższe zdarzenie zostało zgłoszone Straży Miejskiej. Przybyli funkcjonariusze Straży Miejskiej pouczyli użytkownika pojazdu, że powinien sporządzić dokumentację fotograficzną i zgłosić szkodę zarządcy budynku oraz ubezpieczycielowi. Na dachu budynku przy ul. (...) w G. pozostały resztki z oderwanego kłębu śniegu.

(dowód: zeznania świadka T. P. (1) k. 89-90, zdjęcia k. 7-8)

T. P. (1) jest najemcą lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w budynku przy ul. (...) w G.. Podwórze, na którym doszło do powstania szkody, jest użytkowane wspólnie przez mieszkańców budynków zarządzanych przez Wspólnoty Mieszkaniowe nieruchomości przy ul. (...). Na podwórze prowadzi jedna wspólna brama, do której pilota posiadają

wszyscy mieszkańcy budynków zarządzanych przez wyżej wskazane wspólnoty mieszkaniowe. Na podwórzu nie zostały wydzielone miejsca parkingowe. Nie przeprowadzono także podziału quoad usum podwórza.

(dowód: zeznania świadka T. P. (1) k. 89, zeznania świadka P. C. k. 90-91, przesłuchanie powoda płyta CD k. 95)

Po zdarzeniu Wspólnota Mieszkaniowa przy ul. (...) zamieściła na budynku tabliczkę „teren prywatny”. Na bramie wjazdowej znajduje się znak zakaz wjazdu powyżej 3t oraz tabliczka „teren prywatny”.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o zeznania świadka P. C. k. 90, przesłuchanie pozwanej płyta CD k. 95, zdjęcia k. 92)

Do odkształcenia (wgniecenia) pokrywy silnika mogło dojść w okolicznościach deklarowanych przez powoda tj. w wyniku upadku warstwy śniegu z dachu budynku przy ul. (...) w G. na maskę pojazdu.

(dowód: pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych i techniki samochodowej P. K. k. 103-126 wraz z pisemną opinią uzupełniającą k. 149-151)

Samochód powoda posiada uszkodzenia w postaci wgniecenia w części środkowej pokrywy komory silnika.

(dowód: zdjęcia k. 7- 8 akt, pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych i techniki samochodowej P. K. k. 103-126 wraz z pisemną opinią uzupełniającą k. 149-151)

Celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy uszkodzeń w pojeździe powoda marki M. o numerze rejestracyjnym (...) przy zastosowaniu stawek za prace blacharskie i mechaniczne w wysokości 119,53zł/rbg netto i prace lakiernicze w wysokości 135,13 zł/rbg netto wynosi 4.510,08 zł. Wartość pojazdu w stanie nieuszkodzonym wynosiła 2.700 zł brutto. Poniesiona przez powoda szkoda ma charakter szkody całkowitej i jej wartość wynosi 1.500 zł brutto.

(dowód: pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych i techniki samochodowej P. K. k. 103-126 wraz z pisemnymi opiniami uzupełniającymi k. 149-151 i 162-168 oraz ustną opinią uzupełniającą płyta CD k. 174)

T. P. (1) wystąpił do (...) S.A. w S., jako ubezpieczyciela Wspólnoty Mieszkaniowej w G. przy ul. (...), o wypłatę odszkodowania za szkodę w pojeździe powoda. W dniu 5 lipca 2013r. ubezpieczyciel wydał decyzję o odmowie przyznania odszkodowania, wskazując, że Wspólnota powierzyła dbanie o stan techniczny części wspólnych budynku zarządcy nieruchomości I. S., która w zakresie swojej działalności trudni się zawodowo wykonywaniem tych czynności, co zwalnia z odpowiedzialności Wspólnotę. W dniu 23 marca 2013r. T. P. (1) w oświadczeniu w likwidacji szkody złożonemu dla ubezpieczyciela (...) S.A. stwierdził, że w samochodzie powoda zaistniała szkoda całkowita.

(dowód: oświadczenia z dnia 23 marca 2013r. k. 5 akt; decyzja (...) S.A. z dnia 5 lipca 2013r. k. 19-20)

W dniu 29 marca 2013r. oraz w dniu 4 października 2013r. T. P. (1) zwrócił się do pozwanej o wypłatę odszkodowania, które pokryje koszty wymiany pokrywy silnika pojazdu. Pozwana jednak odmówiła wypłaty odszkodowania, pismem z dnia 23 lipca 2013r. oraz pismem z dnia 17 października 2013r., wskazując, że do opisywanego zdarzenia miało dojść na podwórzu przynależnym do Wspólnoty Mieszkaniowej A. 6, na którym obowiązuje zakaz parkowania dla osób innych niż mieszkańcy osiedla. Zdaniem pozwanej, pozostawienie samochodu w miejscu, do którego T. P. (1) nie był uprawniony, oznacza że w całkowitym stopniu przyczynił się do zdarzenia. Nadto pozwana podała, że w sposób należyty dba o utrzymanie porządku i czystości na nieruchomości, więc nie jest odpowiedzialna za zdarzenie, a także że nie została wykazana wysokość szkody.

(dowód: wniosek z dnia 29 marca 2013r. k. 11, wniosek z dnia 4 października 2013r. k. 24-28, pismo pozwanej z dnia 23 lipca 2013r. k. 22, pismo pozwanej z dnia 17 października 2013r. k. 29)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, dowodu z zeznań świadków T. P. (1) i P. C., dowodu z przesłuchania stron oraz dowodu z opinii biegłego sądowego do spraw rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych i wyceny szkód komunikacyjnych P. K..

Oceniając materiał dowodowy Sąd uznał za pozbawiony znaczenia dowodowego dokument zatytułowany „kosztorys samochodu osobowego” z dnia 29 marca 2013r. z uwagi na fakt, że Sąd w niniejszej sprawie dla wyceny szkody, z uwagi na spór stron w tym zakresie, dopuścił dowód z opinii biegłego i sporządzoną przez biegłego opinię uznał za w pełni wiarygodną i stanowiącą podstawę rozstrzygnięcia. Natomiast, dowody z dokumentów przedłożonych przez strony w zakresie korespondencji prowadzonej przez strony przed procesem oraz faktu zgłoszenia i przebiegu postępowania likwidacyjnego szkody przed (...) S.A. w G. są wiarygodne, albowiem żadna ze stron nie kwestionowała istnienia i autentyczności tych dokumentów, ani też żadna ze stron nie zaprzeczyła, że osoby podpisane pod tymi dokumentami nie złożyły oświadczeń w nich zawartych.

Za wiarygodne Sąd uznał również zeznania świadków, które – w ocenie Sądu – były szczere, spójne i korelowały z innymi dowodami zebranymi w niniejszej sprawie. Podkreślić należy, iż zeznania świadka T. P. (1) dotyczące przyczyn powstania szkody są w pełni wiarygodne, znajdują potwierdzenie w dowodzie z opinii biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych. Zdaniem biegłego, charakter uszkodzeń oraz mechanizm ich powstania świadczą o tym, że szkoda mogła powstać w okolicznościach deklarowanych przez powoda. Z kolei świadek P. C. zeznał, że podwórze, na którym doszło do szkody, jest użytkowane wspólnie przez członków Wspólnot Mieszkaniowych nieruchomości przy ul. (...) i nie zostały wydzielone oddzielne miejsca parkingowe dla członków poszczególnych wspólnot. Zeznania świadka nie były w tym zakresie kwestionowane przez żadną ze stron. Jeśli chodzi o zeznania stron, to Sąd dał im wiarę w takim zakresie w jakim znajdują potwierdzenie w pozostałych dowodach zebranych w niniejszej sprawie to jest za niewiarygodne uznał twierdzenia pozwanej co do faktu, że użytkownik pojazdu zaparkował samochód w miejscu, do którego zajmowania nie był uprawniony i prawidłowo oznaczonym jako takie miejsce, a także twierdzenia że pozwana należycie dbała o stan dachu.

Za w pełni wiarygodny dowód w sprawie Sąd uznał także dowód z pisemnej opinii biegłego sądowego do spraw rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych i wyceny szkód komunikacyjnych P. K.. Przede wszystkim Sąd miał na uwadze, że przedłożona przez biegłego opinia jest jasna, logiczna i wewnętrznie niesprzeczna. Wnioski dotyczące przyczyn powstania szkody są stanowcze i należycie umotywowane. Nadto, w opiniach uzupełniających biegły w sposób logiczny i nie budzący wątpliwości z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego odniósł się do zarzutów pozwanego dotyczących wysokości szkody. W tym stanie rzeczy opinia przedstawiona przez biegłego P. K. była w pełni miarodajnym i przydatnym środkiem dowodowym do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Normatywną podstawę odpowiedzialności pozwanej stanowią przepisy art. 415 k.c. w zw. z art. 429 k.c. Nadto, na względzie należy mieć również treść art. 361 § 1 k.c., który stanowi, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność jedynie za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła, oraz treść art. 363 § 1 k.c. który stanowi, iż co do zasady naprawienie szkody winno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie do stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej, przy czym gdyby przywrócenie do stanu poprzedniego pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Jednocześnie z treści art. 361 § 2 k.c. wynika, iż naprawienie szkody obejmuje straty, które poniósł poszkodowany.

Przechodząc do szczegółowych rozważań należy zaznaczyć, że podstawową kwestią sporną pomiędzy stronami była przyczyna powstania szkody. Powód wywodził bowiem, że przyczyną powstania szkody były zaniedbania zarządcy budynku przy ul. (...) w G. w utrzymaniu dachu tego budynku, w wyniku czego doszło do oderwania się nawisu śniegu z dachu budynku i uszkodzenia pokrywy komory silnika samochodu stanowiącego własność powoda. Strona pozwana kwestionowała powyższą przyczynę powstania szkody, podnosząc, że w dacie zdarzenia była bardzo niska temperatura tj. kilkanaście stopni poniżej zera, a z zasad doświadczenia życiowego wynika, że w takiej temperaturze nie dochodzi do

spadania kawałków śniegu i lodu z dachu. Dokonując ustaleń faktycznych w przedmiocie powstania szkody Sąd oparł się na dowodzie z zeznań świadka T. P. (1), dowodzie z przedłożonej przez powoda dokumentacji fotograficznej oraz na dowodzie z opinii biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych P. K.. Z zeznań świadka, który w dniu 23 marca 2013r. ujawnił szkodę, wynika, że na masce pojazdu zalegała warstwa śnieg. Po usunięciu części śniegu świadek odkrył wgniecenie na środkowej części pokrywy silnika. Jednocześnie świadek wskazał, że na dachu budynku przy ul. (...) w G. zostały resztki z oderwanego kłębu śniegu. W dniu zdarzenia świadek wykonał zdjęcia przedstawiające zarówno uszkodzony pojazd jak i stan budynku przy ul. (...) w G.. Przedmiotowe zdjęcia nie zostały opatrzone jednak żadną datą. Na fotografiach widoczny jest pojazd powoda, na którego masce znajduje się warstwa śniegu (częściowo usuniętego) oraz odkształcenie na środkowej części maski. Z kolei na zdjęciach przedstawiających budynek przy ul. (...) w G. można dostrzec wystające poza obris dachu warstwy śniegu. Strona pozwana nie kwestionowała, że uwidoczniony na zdjęciach budynek to budynek przy ul. (...) w G.. Mimo braku daty Sąd nie doszukał się żadnych okoliczności, które mogłyby wzbudzić uzasadnione wątpliwości co do wiarygodności przedstawionych przez powoda fotografii. Pozwana podnosiła, że zdjęcia zostały wykonane w różnym czasie, wskazując, że ma jednych zdjęciach widać zaparkowane obok samochodu, a na innych nie. Zauważyć jednak należy, że świadek T. P. (1) sam przyznał, że część zdjęć wykonał przed przyjazdem Straży Miejskiej, a część już po jej przybyciu. Pomiedzy ujawnieniem szkody, a przybyciem Straży Miejskiej upłynął pewien okres czasu i nie można wykluczyć, że w tym czasie pojazdy widoczne na wcześniejszych fotografiach mogły po prostu odjechać. Kolejnym istotnym dowodem potwierdzającym wersję powoda jest opinia biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych. Biegły P. K. w opinii zasadniczej oraz opinii uzupełniającej wskazał bowiem, że przy uwzględnieniu wysokości budynku przy ul. (...) (ok. 14 m), zakładanej objętości warstwy śniegu, która spadła na maskę pojazdu powoda (0,1 m³) oraz wagi takiej warstwy śniegu (ok. 50 kg) możliwe jest, że do odkształcenia pokrywy silnika doszło w wyniku upadku na nią warstwy śniegu, która oderwała się z dachu. Mając na uwadze wszystkie wskazane powyżej okoliczności Sąd uznał, że do powstania szkody doszło w okolicznościach opisanych w pozwie.

Nadto, Sąd uznał za bezpodstawny podniesiony przez stronę pozwaną zarzut przyczynienia się powoda do powstania szkody. Zdaniem I. S. skoro do zdarzenia miało dojść na podwórzu przynależnym do Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. (...), na którym obowiązuje zakaz parkowania dla osób innych niż mieszkańcy osiedla, to powód pozostawiając samochód w miejscu do którego nie był uprawniony, przyczynił się do powstania szkody. Podkreślić należy, że zgodnie z treścią art. 362 k.c. jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron. Zgodnie z poglądem prawnym dominującym w doktrynie przesłanką stosowania art. 362 k.c. stwarzającą możliwość obniżenia odszkodowania jest taki związek pomiędzy działaniem lub zaniechaniem poszkodowanego a powstałą szkodą (zwiększeniem się jej rozmiarów), że bez owej aktywności poszkodowanego bądź w ogóle nie doznałby on szkody, albo też wystąpiłaby ona w mniejszym rozmiarze. Związek ten musi być oceniany w kategoriach adekwatnej przyczynowości, bo chociaż w przepisie art. 361 § 1 k.c. mowa jest tylko o zobowiązanym do naprawienia szkody, to kodeks dla oceny zachowania się poszkodowanego nie wprowadza innego miernika. W oparciu o kryteria przyczynowości adekwatnej przyczynieniem się poszkodowanego będzie tylko takie jego zachowanie, które było nieprawidłowe, w stosunku do którego da się dostrzec cechę obiektywnej naganności (por. E. Gniewek, P. Machnikowski (red.) Kodeks cywilny. Komentarz, wyd. 7, 2016). Chodzi o takie zachowanie, co do którego da się sformułować ocenę, iż nie mieściło się ono w przyjętych regułach postępowania (por. A. Garlicki, Odpowiedzialność cywilna za nieszczęśliwe wypadki, Warszawa 1971, s. 399). W ustalonym przez Sąd stanie faktycznym nie można powodowi zarzucić, że zaparkowania pojazdu przed budynkiem przy ul. (...) w G. było nieprawidłowe. Na podstawie zeznań świadków Sąd ustalił, że z podwórza, na którym doszło do powstania szkody, korzystają wspólnie mieszkańcy nieruchomości przy ul. (...). Na podwórze prowadzi tylko jedna wspólna brama wjazdowa, do której pilota posiadają wszyscy mieszkańcy budynków zarządzanych przez wyżej wskazane wspólnoty mieszkaniowe, w tym także T. P. (1), który jest najemcą lokalu mieszkalnego przy ul. (...). Jak zeznał P. C. na podwórzu nie zostały wydzielone miejsca parkingowe dla mieszkańców poszczególnych kamienic, nie przeprowadzono także podziału *quoad usum*. Stąd wszyscy mieszkańcy wymienionych powyżej budynków mają prawo do parkowania swoich samochodów na tym

podwórzu, tym bardziej, że każdemu przydzielono pilota do bramy wjazdowej. Zatem przyjąć należało, że T. P. (1) jako najemca jednego z lokali w budynku przy ul. (...) był uprawniony do korzystania z całego podwórza.

Wobec powyższego należało uznać, że strona powodowa wykazała wszystkie przesłanki odpowiedzialności pozwanej. Po pierwsze, wykazano, że pozwana, która na podstawie umowy z dnia 30 marca 2012r. sprawuje zarząd nieruchomością przy ul. (...) w G., który obejmuje również utrzymywanie w należyтым porządku pomieszczeń i urządzeń budynku służących do wspólnego użytku właścicieli lokali, dachu, terenu nieruchomości i chodnika przed nieruchomością, dopuściła się zaniedbania przy wykonywaniu powierzonych jej obowiązków. Na podstawie zebranego materiału dowodowego można bowiem stwierdzić, że dach budynku nie był utrzymany w należyтым stanie, poza jego obrys wystawała warstwa śniegu, która powodowała zagrożenie dla osób i mienia. Powyższy stan budynku został utrwalony na załączonej do pozwu dokumentacji fotograficznej. W tych okolicznościach pozwanej można przypisać winę w postaci niedbalstwa. Okoliczność powierzenia przez wspólnotę mieszkaniową administrowania budynkiem we wskazanym powyżej zakresie pozwanej, która w zakresie swojej działalności gospodarczej zajmuje się zarządzaniem nieruchomości, powoduje, że to pozwana, a nie Wspólnota Mieszkaniowa, ponosi odpowiedzialność za zaniechania w utrzymaniu nieruchomości (art. 415 k.c. w zw. z art. 429 k.c.). Nadto, wobec treści opinii biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych oraz zeznań świadka, można jednoznacznie stwierdzić, że zawinione zaniedbanie pozwanej pozostawało w związku przyczynowym ze szkodą powstałą w majątku powoda. Gdyby bowiem w odpowiednim czasie, zgodnie z treścią zawartej ze wspólnotą mieszkaniową umowy oraz obowiązkami wynikającymi z przepisów prawa budowlanego, pozwana usunęła warstwę śniegu zalegającą na dachu, to nie spadłaby ona na zaparkowany pod budynkiem pojazd powoda i nie wyrządziła szkody.

Kwestią sporną pomiędzy stronami był także rozmiar i wysokość szkody. Strona pozwana kwestionowała bowiem moc dowodową przedstawionego przez powoda kosztorysu, wskazując, że ma on charakter dokumentu prywatnego. Zakres uszkodzeń oraz wysokość szkody Sąd ustalił na podstawie dowodu z opinii biegłego sądowego, który na podstawie dokumentacji zdjęciowej dołączonej do pozwu ustalił, że samochód powoda posiada uszkodzenia w postaci wgniecenia w części środkowej pokrywy komory silnika. Zdaniem biegłego P. K. celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy uszkodzeń w pojeździe powoda marki M. o numerze rejestracyjnym (...) przy zastosowaniu stawek za prace blacharskie i mechaniczne w wysokości 119,53zł/rbg netto i prace lakiernicze w wysokości 135,13 zł/rbg netto wynosi 4.510,08 zł. Koszt naprawy został ustalony na datę powstania szkody. Zważyć jednak należało, że poniesiona przez powoda szkoda ma charakter szkody całkowitej. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 stycznia 2006r., III CZP 76/05, LEX nr 175463, nieopłacalność naprawy, będąca przesłanką wystąpienia tzw. szkody całkowitej, ma miejsce wówczas, gdy jej koszt przekracza wartość pojazdu sprzed wypadku. Zważyć należy, że w sytuacjach, w których zniszczeniu uległa rzecz, a pozostałości po niej prezentują jednak pewną wartość, wartość ta podlega odliczeniu od należnego poszkodowanemu odszkodowania. W tym wyraża się działanie zasady *compensatio lucri cum damno* (por. wyrok SN z dnia 6 kwietnia 2004 r., I CK 557/03, LEX 585672). Zgodnie z przedstawionymi powyżej poglądami judykatury okolicznością istotną dla ustalenia, czy doszło do szkody całkowitej było ustalenie wartości rynkowej pojazdu powoda w stanie nieuszkodzonym, a następnie przyrównanie jej do kosztów naprawy. Biegły P. K. wskazał, że wartość pojazdu w stanie nieuszkodzonym 2.700 zł brutto. Powód kwestionował opinię biegłego w tym zakresie, wskazując, że należało uwzględnić ceny transakcyjne, a nie ceny rynkowe, gdyż pojazd powoda był w stanie kolekcjonerskim. Wobec wyjaśnień biegłego złożonych na rozprawie zarzuty powoda należało uznać za bezzasadne. Przede wszystkim, należy wskazać, że ceny transakcyjne są ustalane indywidualnie pomiędzy stronami, często w oderwaniu od wartości rynkowej, która stanowi wartość obiektywną, zależną od układu popytu i podaży. Nadto, zdaniem biegłego, akta sprawy ani też oględziny pojazdu nie dostarczają żadnych danych pozwalających stwierdzić, że pojazd powoda w chwili powstania zdarzenia miał wartość kolekcjonerską. Jak wyjaśnił biegły taką wartość mają jedynie stare samochody, które znajdują się w idealnym stanie technicznym, nie noszą śladów napraw, a poszczególne elementy są oryginalne. Pojazd powoda nie nosi jednak takich cech. Wedle biegłego pojazd ten znajduje się aktualnie w złym stanie technicznym, zbliżonym do złomu. Nadto, z zeznań powoda wynika, że przed szkodą pojazd brał udział w kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległy drzwi tylne lewe. Wobec powyższego należało uznać, że brak jest podstaw, by przy wycenie pojazdu zastosować inne ceny aniżeli ceny rynkowe. W ocenie Sądu biegły prawidłowo oparł się na danych rynkowych wskazanych w katalogach (...) Ekspert stanowiących uśrednione ceny

z rynku motoryzacyjnego. Zważywszy zatem, że koszt naprawy wynosi 4.510,08 zł, zaś wartość pojazdu w stanie nieuszkodzonym 2.700 zł brutto uznać należało, że poniesiona przez powoda szkoda ma charakter szkody całkowitej. Z opinii biegłego wynika, że różnica pomiędzy wartością pojazdu powoda w stanie nieuszkodzonym a wartością wraku pojazdu wynosi 1.500 zł brutto. W tych okolicznościach na mocy art. 361 k.c. Sąd miarkował wysokość należnego powodowi odszkodowania, uznając, że w przeciwnym wypadku doszłoby do bezpodstawnego wzbogacenia powoda względem pozwanej.

Wobec powyższego, na mocy przepisów art. 415 k.c. w zw. z art. 429 k.c., Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.500 zł tytułem odszkodowania za szkodę. Nadto, na mocy art. 481 § 1 i 2 k.c. od powyższej kwoty Sąd zasądził odsetki ustawowe od dnia wyrokowania do dnia zapłaty. Z uwagi na fakt, że dopiero w toku niniejszego postępowania została przesądzona zasada odpowiedzialności pozwanej jak i ustalona wysokość szkody żądanie zasądzenia odsetek od daty wcześniejszej należało uznać za nieuzasadnione.

Na mocy przepisów art. 203 § 1 i § 4 k.p.c. na mocy art. 355 § 1 k.p.c. Sąd umorzył postępowanie co do kwoty 2.500 zł. Na rozprawie w dniu 15 listopada 2016r. powód cofnął powództwo w tym zakresie wraz ze zrzeczeniem się roszczenia. Jak natomiast stanowi art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Oceniając czynność procesową powoda w myśl przepisu art. 203 § 4 k.p.c. Sąd nie dopatrywał się okoliczności wskazujących na to, aby czynność ta była sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzała do obejścia prawa.

W pozostałym zakresie tj. co do 1.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi powództwo podlegało oddaleniu na mocy przepisów art. 415 k.c. w zw. z art. 429 k.c. stosowanych a contrario jako nieudowodnione.

O kosztach Sąd orzekł na mocy art. 100 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.491 ze zm.). Zważyć bowiem należy, iż powód wygrał niniejszą sprawę w 30 %, a pozwana w 70 % i w takim stosunku stronom należał się im zwrot kosztów procesu od przeciwnika. Podkreślić należy, iż powód winien zostać uznany za stronę przegrywającą także w zakresie kwoty 2.500 zł w stosunku do której nastąpiło cofnięcie pozwu, gdyż cofnięcie pozwu nie było skutkiem zaspokojenia roszczenia przez pozwaną po wytoczeniu powództwa. Rozliczając poniesione przez strony koszty należy wskazać, że powód poniósł koszty opłaty sądowej od pozwu w wysokości 250 zł, z czego należy się mu zwrot kwoty 75 zł. Nadto, obie strony poniosły koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1.200 zł, przy czym powodowi należy się zwrot kwoty 360 zł, a pozwanemu 840 zł. Po skompensowaniu kosztów należało zasądzić od powoda na rzecz pozwanej kwotę 405 zł.

Z kolei na podstawie art. 5 ust. 3, art. 8 ust.1 i art. 83 i 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz. U.2014.1025) Sąd nakazał ściągnąć od obu stron, w stosunku w jakim przegrały niniejsze postępowanie tymczasowo wyłożone przez Skarb Państwa wydatki na poczet kosztów opinii biegłego sądowego. Łączny koszt opinii biegłego wyniósł 2.208,15 zł. Pozwana winna ponieść 30 % tej kwoty, czyli kwotę 662,44 zł, jednak na poczet tej należności należało jednak zaliczyć uiszczoną przez nią zaliczkę w wysokości 500 zł. Zatem ostatecznie od pozwanej należało ściągnąć kwotę 162,44 zł, a powód winien ponieść 70 % kosztów opinii biegłego tj. kwotę 1.545,70 zł.